

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι

Δο 8

Έν τῷ Ἑξωτερικῷ

Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1902. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἔγγραφοι συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δευτέρου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συντηρεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τὰ σκάνδαλα καὶ τὰ μικροσυμφέροντα. — Ὁ ἀγών. — Τὰ Ῥωμανικὰ σχολεῖα καὶ ἡ γυμναστική. — Ἡ Ζωσιμαία. — Ὁ νέος μητροπολίτης. — Πτωχεύσεις.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐκλογῶν δὲν ἔγραψα ὑμῖν, κωλυόμενος ὑπὸ διαφορῶν αἰτιῶν· ἐν τούτοις εἶνε τόσον πολλὰ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ ἄξια δημοσιεύσεως ζητήματα, ἕκ τε τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐπαρχίας, ὥστε καὶ καθ' ἐκάστην ἑβδομάδα ἂν ἐπεχειροῦν νὰ σᾶς διαδιδάξω τὰ σπουδαιότερα, δὲν θὰ κατάρθουν τοῦτο εὐχερῶς· ἰδίως ὁ παρελθὼν Μάιος καὶ ἡδὴ ὁ Ἰούνιος εἶνε δαφιλέστατοι εἰς νέα ἄξια ἀναγραφῆς. Ἐν τῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀπησχόλησαν καὶ εἰσέτι ἀπασχολοῦσι τὴν κοινὴν γνώμην εἶνε καὶ ἡ ἰταλικὴ λεγομένη προπαγάνδα, ἡ ὁποία ἔκαμε μερικὸς νὰ κατέλθουν καὶ εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ὀρίζοντα. Ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης καὶ Ἀθηνῶν ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ κατχωρήσουν ἄρθρα καὶ διάφορα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον προερχόμενα ἐξ ἀτόμων πολλῶ μᾶλλον προσωπικὰ ἢ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ζητήματα πραγματευθέντων. Καὶ πρῶτον ἤρξαντο χειρῶν ἀδίκων ἀνθρωποὶ πρὸ πολλοῦ ἐπαγγελλόμενοι τὸν πατριώτην καὶ θεμαφύλακα τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων δημοσιεύσαντες ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» Κων) πόλεως λιβελλογραφικὰς τινὰς παρωδίας, καθ' ὧν ἐξανεστῆσαν οὐ μόνον οἱ προσβληθέντες, ἀλλὰ καὶ ἄπαντες οἱ τίμιοι πολῖται· μόνον ὀλίγοι, καὶ κυρίως εἷς, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ συναγελλᾷται μετὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων λόγῳ ὅτι ἐδάρη ποτὲ ὑπὸ ἐνὸς ροπαλοφόρου τῶν ἀξιοτίμων αὐτῶν κυρίων. Αἱ τοῦ «Ταχυδρόμου» λιβελλογραφίαι ἔδωκαν τὸ σύνθημα καὶ ἐχρησίμευσαν οἷονεὶ ὡς ἔνδυμα εἰς ἄλλους κωμικοτραγικωτέρους δημοσιογραφικοὺς πολέμους. Δηλαδή, οἱ αὐτοὶ ψευδοπατριῶται λιβελλογράφοι ἀφοῦ ὡς ἀποδιοπομπαῖοι τράγοι ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ ὑπουργημάτων, ἅτινα ἀπὸ πολλοῦ λειχόμενοι, ἐπεθύμουν νὰ καταλάβωσιν, ἤρξαντο καταφερόμενοι κατὰ προσώπων πολὺ ὑψηλότερον κειμένων ἢ ὥστε νὰ πιστεῦσῃ ὁ κόσμος ὅτι εἶνε τοιοῦτοι ὅποιοι αὐτοὶ οἱ Θεορεῖται ἠθέλησαν νὰ ζωγραφίσωσι· καὶ ἐπετέθησαν κατὰ δύο ἱατρῶν τῆς πόλεώς μας, ὧν ὁ μὲν εἷς ὁ κ. Ρέγκας τυγχάνει διερμηνεὺς τοῦ ἀγγλικοῦ προξενικοῦ πρακτορείου τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ προξένου τῆς Ἰταλίας κ. Μιλελῖρε. Κατὰ τοῦ λοιποῦ ἔστησαν τὰς ἀκινδύνους λιβελλογραφίας των, αὐτοὶ, οἵτινες ὀλίγω πρότερον, καραδοκῶντες διορισμὸν διερμηνέως τοῦ ἀγγλικοῦ προξενείου ἀφθόνως ἐθυμιάζον τὸ ἔρμα τοῦ κ. Μιλελῖρε· τὸν ἕτερον τῶν ἱατρῶν τὸν κ. Φάντην πενθερὸν τοῦ διερμηνέως καὶ Ἰταλὸν ὑπήκοον οὐδόλως ἐτάραξαν, κατὰ τὸ φαίνόμε-

νον, τὰ φληναφήματά των· διότι ὁ ἄνθρωπος, ὡς Ἀλβανὸς τὴν καταγωγὴν καὶ Ἰταλὸς ὑπήκοος, καθῆκον ἔχει ἵνα μᾶλλον τὰ ἰταλικά ἢ τὰ ψευδοπατριωτικὰ συμφέροντα τῶν θεριστῶν νὰ ὑποστηρίξῃ. Ἄν οἱ κύριοι οὗτοι καὶ οἱ τούτοις ὁμοφρονοῦντες ἤθελον πράγματι νὰ πολεμήσωσι τὴν ἰταλικὴν φυτοζωοῦσαν προπαγάνδα ἔπρεπε πολὺ διάφορον εἶδὸν ν' ἀκολουθήσωσι. Καὶ τί μὲν οἱ ἀδελφοὶ Ἰταλοὶ θὰ κατρωθῶσιν καὶ τυφλῶ δῆλον· ἀμφιβάλλομεν ὅμως ἡμεῖς ἂν οἱ σοφροὶ Ἰταλοὶ πολιτικοὶ σκέπτονται σπουδαίως καὶ νομίζωσιν ὅτι θὰ ἐξέλκωσιν τὴν ἐλληνικὴν Ἡπειρον. Ἐν περιπτώσει δέ, καθ' ἣν παρεπίσθησαν ὑπὸ τοῦ θερμοῦ ἐν Ἰωαννίνοις προξένου τῶν ὅτι οὗτος δύναται νὰ μετατρέψῃ τὰ ἡπειρωτικὰ φρονήματα, διανεμὼν ἑκατοντάδας τινὰς ὁκάδας ἄρτου εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἰδρύων ἐφήμερα σχολεῖα, ἃς διαβεβαιωθῶσιν ὅτι ἄπαντες οἱ γνήσιοι Ἡπειρωταί, ἀπὸ τοῦ ἀφανεστέρου ποιμένος μέχρι τοῦ βαθυπλούτου μεγαλεμπόρου θὰ προτιμήσωσιν—ἔως ὅτι ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου—τὴν ὀθωμανικὴν κίδριν τῆς παπικῆς μήτρας· τὸ παράδειγμα τοῦτο τοῦλάχιστον θ' ἀκολουθήσωμεν ἀπρεγκλίτως μιμούμενοι τοὺς προγόνους μας, οἵτινες μετὰ βδελυγμίας ἀπεριψαν τὰς προτάσεις τῶν δυτικῶν ἡγεμόνων ὅτε ἐπρόκειτο νὰ μᾶς βοηθήσωσι κατὰ τοῦ κατὰκτητοῦ. Μὴ ταρσάσῃθω ὅθεν ἡ καρδιά ὑμῶν, ὦ γὰθοι πατριῶται· ἄλλως τε ἡ δεκάς τῶν ἀγυιοπαίδων, οἵτινες μένουσιν ἀκόμη εἰς τὸ ἰταλικὸν λεγόμενον ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον, ἥττον ἢ βράδιον θὰ βαρυνθῶσι τὰ νερόδραστα μακαρόνια καὶ τοὺς ἀναλάτους διδασκάλους των· περὶ τούτου ἃς μὴ ὑπάρχῃ οὐδεμία ἀμφιβολία. Μὴ καθεύδωμεν ὅμως! Ἐπειδὴ τὸ ὄργανοτροφεῖον τοῦ Γεωργίου Σταύρου δὲν ἐκπληροῖ οὐδὲ κατὰ τὸ τρίτον τὸν προορισμὸν του, ἃς διοργανωθῇ δεόντως καὶ κάλλιστα δύναται νὰ παράσχῃ καὶ ὠφελείας, ἃς μία ξένα ἐπαγγελματικὴ σχολὴ δύναται νὰ μᾶς προσπορίσῃ· τοῦτο ἐναπόκειται εἰς τοὺς ἀρμοδίους καὶ ἃς λάβουν ὑπὸ καλὴν σημείωσιν τὰς περιστάσεις, ἃς διτρέχομεν. Εἰς τῶν κυριωτέρων μοχλῶν διὰ τὴν καλὴν καὶ προσφυῆ λειτουργίαν τοῦ ἐν λόγῳ ὄργανοτροφείου εἶνε ὁ κατὰ καιροῦ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων· ὁ ἀναμενόμενος ὡς τοιοῦτος κ. Σωφρόνιος ἃς υἱοθετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ μετὰ νεανικῆς ζέσεως ἃς πράξῃ ὅ,τι δύναται· ἃς θέσῃ ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ τὰ λοιπὰ μικροσυμφέροντα τῶν δημογερόντων· καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ζωσιμαίαν νὰ ἐργασθῇ, πατάσων ἀνηλεῶς τοὺς διορισμοὺς τῶν ἀνικάνων καὶ ἀναξίων. Ἐλεγον αὐτῶν ὅτι ἐνῆα τῶν ἀθηναϊκῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων ἐφιλοξένησαν διατριβάς, ἐνταῦθα πιθανώτατα φιλοτεχνήσεας, καὶ τὰς ὁποίας δυστυχῶς ὑπέγραψαν καλῇ τῇ πίστει ἄνδρες ἐκ τῶν φρονιμωτέρων αὐτόθι Ἡπειρωτῶν· ἃς διαβεβαιωθῶσιν οἱ κύριοι οὗτοι ὅτι ἐγίναν θύματα ἀνθρώπων κακοβούλων· εἶνε κατὰ δῆλον ὅτι τὰ πράγματα ἐμεγαλοποιήθησαν ἐπὶ τὸ τραγικώτερον· διότι οὔτε ἰταλικὸν νοσοκομεῖον μέλλει νὰ ἰδρυθῇ οὔτε ἑκατοντάς μαθητῶν ὑφίσταται· τὰ ἐλάχιστα ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἐνταῦθα κατορθωθέντα θὰ καταρρεύσουν μετὰ τὰς πρώτας βροχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου ἢ τὸν σφοδρὸν βορρᾶν τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἡ οἰκοδομὴ τῆς Ζωσιμαίας σχολῆς βαίνει

κατ' εὐχὴν· αἱ δὲ ἐνιχύσιαι θεριναὶ ἐξετάσεις ἤρξαντο ἤδη καὶ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων θὰ σᾶς γράψω προσεχῶς. Ἡ ἐφορία τῆς πόλεως ἐχειροτόνησεν ἀπὸ τοῦδε ὡς γυμνασιάρχην τὸν γνωστὸν καθηγητὴν κ. Καλούδη· ἐσπευσαν οἱ καλότεροι, φοβούμενοι μήπως μετακαλέσωσιν ἄλλοτε τὰς κρίσεις μας περὶ τε γυμνασιάρχου καὶ καθηγητῶν· ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν λέγοντες ὅτι, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, πρέπει νὰ σαρωθῶν ὅλοι οἱ ἀνάξιοι· διότι δὲν πρέπει ἡ ὁσονούπω ἀποπερατουμένη Ζωσιμαία νὰ παρουσιάζῃ πάντοτε τὸ αὐτὸ οἰκτρὸν θέαμα τῆς ρουτίνας τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ· εἰπομεν προσέτι ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων καὶ ἐξεδηλώσαμεν τοὺς φόβους μας ὅτι ἡ ἀπαίσιας Βλίσσρα οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ ὀρθοφρονήσῃ· καὶ ὅμως εἶνε ἀκόμη καιρὸς, καὶ ἂν ἔχουν ραβίδα φιλοπατρίας, ὀφείλουν νὰ καινοτομήσουν, ἀφήνοντας τὴν σχολικὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ πάλιν εἰσῆλθον. Ἰδωμεν!

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα ρουμανικοῦ λεγομένου γυμνασίου (·) ἐγένοντο προχθὲς παριστάμενων πολλῶν περιεργῶν· διότι εἶχε τὴν πρόνοιαν ἐρέτος ὁ διευθυντὴς κ. Λαζαρέσκος νὰ στείλῃ ἐλληνιστὶ συντεταγμένα ἔντυπα προσκλητήρια. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ρουμανικοῦ σχολεῖου ἐδείξαν πραγματικὰς μόνον προόδους εἰς τὴν γυμναστικὴν· ὤθησαν ὅμως τὸ ρεκόρ μέχρι σχοινοβατικῆς ἐπιδείξεως καὶ μικροῦ δεινῆ ἀτυχῆς μαθητῆς νὰ γίνῃ θῦμα τῆς γυμναστικῆς τοῦ ἐπιδειξιότητος· εἰς τὰ λοιπὰ μαθήματα, τὰ λίαν στοιχειώδη, ἀπήτησαν οἱ μαθηταὶ πενιχρότατα καὶ ἀναλόγως τῆς διανοητικῆς ἱκανότητος τῶν διδασκάλων των· τὸ μόνον ἀληθὲς εἶνε, ὅτι αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις τῶν μικρῶν βλάχων ἐνεθουσίασαν τοὺς θεατάς· μόνον ἡμεῖς οὔτε ἐσκέφθημεν οὔτε σκεπτόμεθα περὶ καθιερώσεως τοῦ ἐξισουστάτου τούτου νεωτερισμοῦ καὶ βλέπει κανεὶς τοὺς μαθητάς τῶν σχολείων μας κεκυφότας καὶ χλωμούς, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς εὐσταλεῖς καὶ μικροὺς Κουτσοβλάχους.

Ὁ ἐφηφισμένος μητροπολίτης ἀγ. Ἰωαννίνων Σωφρόνιος, ὑπέστη πρὸ ἐβδομάδων ἐν Κων) πόλει ἐγγείρησιν διὰ λίθον τῆς κύστεως καὶ ἀγνωστὸν πότε θὰ ἔχωμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν δεχθῶμεν.

Πτωχεύσεις ἔχομεν κατ' ἐπανάλειψιν εἰς Ἰωάννινα καὶ Κύριος γινώσκει ποῦ θὰ φθάσωμεν, ἂν ἡ Σεβ. Κυβέρνησις δὲν λάβῃ τὴν πρόνοιαν ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν λῶκος δι' ἀδελφωτέρου φύλακος τῆς δικαιοσύνης.

Εἰς Νισβορον τῆς Κονίτης ληστὰς ἐνεδρεύοντες συνέλαβον τινὰς τῶν προκρίτων ἐνῶ οὗτοι μετεβαινον πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας διὰ τὴν νεοανεγειρομένην ἐκκλησίαν τῆς κοινότητος Ἀφῆρεσαν παρ' αὐτῶν 60 λίρας, αἵτινες εἶχον συλλεγῇ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐκκλησίας καὶ 5 ἡμιόνους ἀξίας 8—10 λιθῶν ἕκαστος. Οἱ ληστὰς ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν συνελήφθη.

ΔΙΑΦΩΡΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩΤΑΤΗ διεξήχθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ ἐπὶ τῇ ἐπετεῖῳ τῆς εἰκοσαετηρείας τῆς «Φιλεκατεδονικῆς» «Ἀλεξάνδρειας Βοημενικῆς» τῆς «Ἡπειρῶν» λειτουργία ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τῆς Χρυσοπύλαιου σίτης. Ὁ ναὸς διὰ σμύρνας καὶ σημύδας μετὰ πολλὰς χρίσεις κεκοσμημένος, χάρις εἰς τὰς ἀνὰ τοὺς νεύρας τῆς ἐπὶ τοῦ αἵματος τὸν κ. κ. Ἀναστ. Δούβαρη, Γεωῶνον Ψύλλα καὶ Γεωῶνον Τρίττα ἐπιτορπίας, ἦτο κατὰ μέρος πλήθους καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐν «Ἀθήναις» πολυπληθῶν «Ἡπειρωτῶν» ἐν προακτὶ συγκινήσει διατελούντων ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ συμπλήρωσι τῆς εἰκοσαετηρείας ὁλοκλήρου τελεσφόρου καὶ αγαθοεργού δράσεως ἀδελφότητος τιμῶσας ὅπως τὴν «Ἡπειρὸν» Ὁ ἱερωργήσας κατὰ τὴν λειτουργίαν Σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Σύρου Μεθόδιος ἐξεφώνησε θαυμάσιον λόγον προεβόησεν τὴν πρὸς τὰ θεῖα πιστὴν καὶ τὴν μετὰ τῶν μελῶν σύμφορον καὶ ἀγάπην. Μετὰ τὴν τέλει τῆς λειτουργίας ἡ μουσικὴ τῶν ἱππευοῦντων ὀρχήματος Χατζηχρίστα, εὐγενῶς παρὰ τὸν ἡρώδιον χορηγούμενη, ἐπαίνεσε τεχνικῶς τὴν ἐπιστάλην αὐτοῦ τοῦ συνόλου τῆς λαμπρῆς ταύτης εὐρεῖας. Εἶνε δὲ ἔξοχι παντὸς ἐπαίνου ὁ Βοημενικισμὸς διότι κατονομαζομένη διὰ συμφορὰς καὶ ἀδελφικῆς ἐνώσεως νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀδελφότητα καὶ δι' αὐτῆς τὰ ἐν Βοημικῇ ἐκπαίδευτῇ ἀρετῶν τε καὶ θρησκείας καὶ ἀναδείξωσιν ἐκ τῶν πρώτων τῆς ἐπαρχίας.

— Τῇ 30 ἡλικίαν ἐτελεύτησαν ἐν Νιττῇ ὁ γάμος τῆς θυγατρὸς τοῦ ἡμετέρου κ. Χρηστοβάσιου Μαζινοῦ τῆς νέας καλλιμάρου καὶ μὲ πολλὰς ἀρετὰς πεποιμένης μετὰ τοῦ εὐέλπιδος νέου κ. Δημοσθένους Ποταμοῦ. Εἰς τὸ εὐφρόνιστον ζεύγος εὐρύμεθα βίον μακρὸν καὶ εὐδαίμονα. Ἐπὶ τοῦ εὐαρεστοῦ τοῦτον γεγεννησμένοι τρεῖς τὴν γαῖαν καὶ τὸν κ. Σπυριδωνίδου συγκαίροντες αὐτὸν τὸτον διὰ τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς τοῦ, ὡς καὶ διὰ τὸ ἀπονεμῆσαι αὐτῷ παρήγορον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας.

— Ἀρκετὸ ἐκ Κωνσταντῆς καὶ ἀνεφάνη εἰς Ρουμλίαν τὸ Πρωτομῆναι καὶ ἰα Βασιλεῖον Ζώνων, καὶ εἰς Βίρσαντζον κ. Γ. Μέντζος.

— Ἐν στενωπῶν οὐρανῶν καὶ αὐλῶν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς ἐκ Φιλαιουπολὶς κ. Γεωργίου Οὐκοπούλου μετὰ τῆς ἐκ Συρράκου Δεσποίνης Βασιλικῆς Σπ. Μητρίδου. Εὐχόμεθα αὐτοῖς βίον μακρὸν καὶ εὐδαίμονα.

Βαρθολαίω τῷ Πρωτοπρεβ. καὶ ἐκκλησίᾳ μητροπολ. τῆς Π.
Γυμνασιακῆς τάξεως κ. Σωτήριος Χρ. Δάμας ἡγήσαν-
ται ἐπιλοχίᾳ προδιδάσκει εἰς τὴν Δ'. Τάξις προήδης
δὲ ἀνεφάρτησεν πρὸς ἐπίταξιν τοῦ σεβαστοῦ πατρὸς
τοῦ ἀδελφότητος ἱερῶς τῆς κοινότητος Συνοδικῆς
Χορείου Δήμης.

Σ. Α. Ζ. Θ. Μ.

— Ἀπόστολος ἐκ Μεσοποταμίου τοῦ ἀγρίουτος ὁλογο-
ποιός κ. Τάξις. Διορίστος πρὸς προμήθειαν διατροφῶν
αἰῶν τῆς τέγνης τοῦ.

— Ἀπόστολος ἐξ Ἀσπιδ. ὁ ἀγ. τῶν Διευθυντῶν τοῦ
ἐν τῇ Παιδείᾳ Ἀρμενισμοῦ καὶ Ἀρχιτεκτονισμοῦ κ.
Ἀπόστολος Τσιουκνικιάν.

— Ἀνεφάρτησεν ἐκ Ἀντιόχειας διὰ Καλαποταίας
κ. Βερνίκου. Παύλου Σαμωαντοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ
τοῦ Ἀποστόλου μητροπ. τῆς Δ'. γυμνασιακ. τάξεως.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΤΑΣ
ΤΖΟΥ ΜΑΚ ΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΒΑΡΒΟΥΡ
Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς.

πανόδιος εἰς Πάτρσιν Κυριακὴν ὥρα 4 30 π. μ.
ΤΡΙΤΗΝ Δουρτικὴν, Πάτρσιν, Κέρκυρα Ἀγίος 40
Π. ΜΟΥΤΗΝ, 8 π. μ. Κιόνων, Τέτλη, Γαλαξιδίου
Αἰγίαν, Πάτρσιν, Ίδιαν, Βασιλὴν, Δουκιδίαν
Πρέβεζαν, Σαλαμίαν, Βόνιτσαν, Κόπατον καὶ
Καλασσάρων. Ἐπάνοδος εἰς Πάτρσιν Δευτέρα
ὥρα 2 30 π. μ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 7 π. μ. Χαλκίδος Αἰδηψὸν Βί
λον, καὶ Αἰτσαλονίχην. Ἐπάνοδος εἰς Πά
τρσιν Τρίτην ὥρα 4 30 π. μ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, μεσημέριον. Δουδελίαν, Κονισταν
τινοπολιν. Πύρρον καὶ Βάρκαν. Ἐπάνοδος εἰς
Πάτρσιν Δευτέρα ὥρα 5 π. μ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ. 8 π. μ. Δισκον, Τέτλη, Γαλαξιδίου
Βοτρυκίαν, Πάτρσιν, Σαμνὴν, Ἅγιον Εὐφύμιον
Φισκάρων, Αἰκινδιὰν, Πρέβεζαν, Πάτρσιν, Σα
λαμίαν καὶ Κέρκυραν. Ἐπάνοδος εἰς Πάτρσιν
Παρασκευήν ὥρα 6 30 π. μ.

ΕΚ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

1 Ιουλίου 1902

Ἡ καμπάνα τῶν Ἀγίων Σαράντα. — Βιαία ἀφαίρεσις. — Ἐξέγερσις Ὀθωμανῶν. — Ὁ μουδέρης καὶ ὁ Σελίμπης. — Ἡ δὴθεν συνεννόησις μετὰ τοῦ γιουνάνη. — Τίς ἡ ἀληθὴς αἰτία. — Ὁ Βαλῆς.

Εἰς τὴν ἀπέναντι Ἡπειρον δὲν λείπουν τὰ προκίονια περὶδοξολογήματα τῶν Ὀθωμανῶν, οἱ ὅποιοι σήμερον πρὸ παντός προσπαθοῦσι νὰ ἀναιτήσωσι τὸ πρῶτον γόητρον, τὸ ὁποῖον ἄχρι τοῦδε ἐξήσκουν παρὰ ταῖς ἀρχαῖς ιδιοτελεστάτα καὶ κακουργότατα καὶ τὸ ὁποῖον κατερρίφθη χάρις εἰς τὴν σφύροντα καὶ πολιτικωτάτην πρὸς τὰς σημερινὰς περιστάσεις στάσιν τοῦ βαλῆ Ἰωαννίνων Ὄσμαν πασᾶ, τοῦ ἀπολαύοντος ἀμερίστου ἐμπιστοσύνης παρὰ τῆς Α.Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ κατὰκτῆσαντος τὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην τῶν κατοίκων, ἐκτός ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν κακομαθημένοι ἀπὸ τὰ ρουσφετία καὶ ἀρπαγὰς καὶ τῶν ὑποδεστέρων ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι σήμερον ἐστερήθησαν τὸ πολυτίμητον ρουσφέτι.

Πάντα ταῦτα κατεδείχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ζητήματος. Ἐν Ἀγίοις 40 ὑπάρχει ναὸς πρὸ αἰῶνων ἰδρυμένος διὰ φιρμάνιου, δυνάμει τοῦ ὁποίου εἶχε καὶ κώδωνα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφαιρεθῆ κατὰ τὸ 1878, ἀλλὰ πάλιν μετὰ ταῦτα ἀνυψώθη, ὡς πάντες μαρτυροῦσι καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ὁ ποτε ἐν Ἰωαννίνοις πρόξενος τῆς Αὐστρίας καὶ νῦν ἐν Χανίοις κ. Πίντερ. Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἀφῆρθη πάλιν ἀπὸ τὰς ἀγρίας ὁρδᾶς τῶν Ἀλβανῶν. Προσφάτως ὁ ἱερεὺς μας αἰδεσιμώτατος Παπᾶ Θεοφάνης, ἀφοῦ ὑπῆρχε φιρμάνιον διὰ τὸν κώδωνα συνεννοήθη μετὰ τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Λουκᾶ καὶ τὴν 22 Ἰουνίου συμμορφούμενος πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Μητροπολίτου ἀνύψωσε τοῦτον. Οἱ Ὀθωμανοὶ συνεταράχθησαν, συνήλθον πάντες ἐν συμβουλίῳ μεθ' ὃ ἐκλήθη ὁ ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος διετάχθη νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν κώδωνα. Ὁ ἱερεὺς ὅμως ἠρνήθη ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τοιαύτην διαταγὴν θὰ ἐξετέλῃ ἂν μόνον παρὰ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἐλάμβανεν. Ἠρνήθη ἐπίσης καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀνάκρισιν, εἰς ἣν θὰ ὑπεβάλλετο διὰ τοῦ Μητροπολίτου τοῦ καὶ μόνου. Μετὰ ταῦτα οἱ Ὀθωμανοὶ ἔθεντο φρουρὰν εἰς τὸν κώδωνα, ἵνα μὴ κρούσῃ καὶ πάλιν αὐτὸν ὁ ἱερεὺς. Ἀπηύθυναν τηλεγραφήματα πρὸς τὰς ἀνωτέρας ἀρχὰς παριστῶντες τὰ πράγματα μετὰ τοιοῦτον φανατισμὸν καὶ τόσον ἐξωγκωμένον, ὥσπερ ὁ Γκιουνάνης εἰσῆλθεν εἰς Ἀγίους 40 καὶ ὅτι ἐπικεῖται ἡ καταστροφὴ καὶ κατάργησις τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας. Ὁμοῖον τηλεγράφημα ἀπηύθυναν καὶ οἱ Ὀθω-

μανοὶ Δελβίνου, πρωτοστατούντων μπέηδων ἀγάδων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔχουσι στερηθῆ τὰ ρουσφετία καὶ δὴ τοῦ ἀχορτάτου καὶ εὐτελεστάτου Σελίμπης, ὁ ὁποῖος ἐλογάρκισε χωρὶς τὸν ξενοδόχον (ὁ ὁποῖος καὶ τὴν περιστάσιν αὐτὴν εἶνε ὁ Ὄσμαν πασᾶς), καὶ ἐλησμόνησεν ἡ Α. Ἐνδοξότης τοῦ ὁ Σελίμπης, ὅτι πέρυσιν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῷ κατεσχέθη ὁ ἵππος τοῦ καὶ ἐπωλήθη δημοσίᾳ ἐν Ἰωαννίνοις. Ἐνόμισε λοιπὸν ὁ Σελίμπης καὶ οἱ ἄλλοι ὅτι εἶνε κατὰλληλος περιστάσις νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτὴν πρὸς πληρωσιν τοῦ βαλκωνίου τοῦ, τοῦ ξηρανθέντος ἀπὸ τινος ἐλλείπει ρουσφετίου καὶ νὰ πωλήσῃ ἐκδούλευσιν εἰς τὸ ὀθωμανικὸν στοιχεῖον καὶ ἀρχὰς, ὥστε νὰ κερδίσῃ χάριν τῶν ἰδιοτελῶν σκοπῶν τοῦ τὸ ἀπωλεσθέν γόητρον τοῦ. Ἀλλὰ καίτοι κατεβιάσθη ὁ κώδων τῆς Ἐκκλησίας δὲν πιστεύομεν ὅμως κατὰ τὰ ἄλλα νὰ μένωσιν ἱκανοποιημένοι· οὐδὲ εἶνε δυνατόν νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὅψιν τὰ τηλεγραφήματα ὅτι ὁ κώδων ἦτο 200 ὀκάδων καὶ τοιοῦτος ἵνα διὰ τοῦ ἥχου τοῦ συνεννοῦνται οἱ ἐν Ἀγίοις 40 μετὰ τοὺς Γκιουνάνιδες. Ἰδέα, τὴν ὁποίαν αἱ τε ἀρχαὶ καὶ οἱ πολῖται Ὀθωμανοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν πρὸς ἴδιον ὄφελος κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἡ ἰδιοτέλειά των δὲν ἀφῆκε αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσι πλέον ὅτι παρήλθεν ὁ χρόνος ἐκεῖνος ἀνεπιστρεπτεῖ, ἐλπίζομεν.

Ἐν τούτοις ὁ κώδων ἀφῆρθη βίᾳ κατόπιν ἀνωτέρας διαταγῆς, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε σῶμα ἐξ 25 χωροφυλάκων, ἐξορμησάντων ἐκ τοῦ διοικητηρίου μετὰ λόγγας ἐφ' ὅπλου καὶ προτεταμένους ταύτας, ὥστε πρὸς μάχην, ἐπολιόρκησαν τὸν ναὸν καὶ λαβόντες τοιαῦτα μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐγελοιοποιοῦν αὐτοὺς, καθ' ὅσον οὐδεὶς οὔτε ὁ ἱερεὺς οὔτε ἄλλος τις διενεῖχεν νὰ ἀντιστῇ τὸ παράπαν. Προκάλεσαν δὲ τὰ μέτρα ταῦτα καὶ δὴ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐν Ἀγ. 40 φρουρᾶς, ἵνα δικαιολογήσῃ τὰς τρομακτικὰς παραστάσεις των πρὸς τὰς προϊσταμένας ἀρχὰς των καὶ καλύψῃ τὴν εὐθύνην των διὰ τὰ φαντασιώδη τηλεγραφήματά των, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς διὰ τοὺς μπέηδες καὶ ἀγάδες Δελβίνου ἦτο νὰ πωλήσωσι δούλευσιν πρὸς τὸ ὀθωμανικὸν στοιχεῖον καὶ τὰς ἀρχὰς, ἐκμεταλλεῖται τὸ θρησκευτικὸν των αἶσθημα πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐνοχοποιούντες τοὺς κατοίκους Ἀγίων 40 οἱ ὅποιοι φαντάζονται ὅτι θὰ πέσωσιν εἰς τὰ νύχια των ἵνα ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ Μουδέρου Ἀγίων 40 ἦτο μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι βλάπτεται ἡ θέσις του νὰ ἀποβάλῃ τὴς οἰκίας του τὸν ὑπάλληλον τοῦ πρακτορείου Λούδ κ. Τσάκον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε μεμισθωμένην ταύτην καὶ παραχωρήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν

τελώνην Ἀγίων 40. Ἀπίστευτον ἐν τούτοις ἀληθὲς καὶ ἂν ὡς ἀναμένεται ἡ Α. Ε. ὁ βαλῆς Ἰωαννίνων ἀποστείλῃ ἀνθρωπον τίμιον καὶ εὐσυνείδητον θὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια καὶ θὰ ἴδῃ ἂν τὰ γραφόμενά μας ὥδε εἶνε ἀληθῆ ἢ ὄχι καὶ κατὰ πόσον οἱ ἐνοχοποιήσαντες τὸν νέον Νικ. Κουρεμένον, ὡς συνεργὸν καὶ συμβοηθὸν τοῦ ἱερέως ἐπράξαν τοῦτο ἐξ ἀφοσίσεως καὶ εὐλαβείας καὶ ἐκ καθήκοντος πρὸς τὸν νόμον, πρὸς τὴν πατρίδα των ἢ ἐπράξαν τοῦτο πρὸς κουρεσμὸν προσωπικῶν παθῶν θέλοντες καὶ τὰς προϊσταμένας ἀρχὰς των νὰ ἐκμεταλλεῖται πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ἐλπίζομεν εἰς τὴν σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην, ὡς εἴπομεν τοῦ βαλῆ Ἰωαννίνων ὅτι θὰ πράξῃ θεαρέστως τὸ καθήκον του, ὡς εὐσυνείδητος ἀντιπρόσωπος τοῦ Σουλτάνου καὶ δὲν θὰ ἀνεχθῇ νὰ διανοῶνται καὶ ὑποδεέστερα ὄργανα νὰ ἐκμεταλλεῖνται τὴν θέσιν των πρὸς ἰδιοτελεῖς σκοπούς, ὡς μουδέρης καὶ οἱ βέηδες καὶ ἀγάδες Δελβίνου, οἱ ὅποιοι τότε θὰ ἀποθρασυνθῶσι καὶ θὰ ἀναλάβωσι τὸ πρότερον ἔργον των. Οὐδὲ θὰ ἀνεχθῇ νὰ βασανίζονται ἐπὶ πλέον οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἐργάται οἱ ὅποιοι ἔτυγον νὰ ἐργάζωνται εἰς ἐπισκευὴν τῆς στέγης τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐξακρατηρίστησαν καὶ αὐτοὶ παρὰ τῶν ἐν Ἀγίοις 40 ἀρχῶν ὡς συνεργοὶ καὶ συμβοηθοὶ τοῦ ἱερέως.

— Εἰς θέσιν «Μπάλα» πλησίον τῆς Σαμαρίνας, ὁ λήσταρχος Φαρμάκης, ὅστις ἦτο μετὰ τῶν ληστευσάντων τὸ ταχυδρομεῖον Ἰωαννίνων - Μοναστηρίου, ἠχμαλώτισε τέσσαρας νέους Σαμαρινιώτας, μαθητάς τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις ρουμανικοῦ σχολείου. Τοὺς δύο ἐκ τούτων, πτωχοὺς ὄντας, ἀπέλυσε, ἐκράτησε δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Δημ. Χατζημπύρου καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Σαμαριναίου κρεωπώλου ἐν Ἰωαννίνοις Τάκη Μπέσου, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ὁποίων ζητεῖ λύτρα 2,000 λιρῶν. Ὁ ἴδιος Φαρμάκης συνέλαβε τὸν μπομπασίρη (κλητῆρα) τοῦ δικαστηρίου Γρεβενῶν μεταβαίνοντα εἰς Σαμαρίναν, ὃν ἀπέλυσε μετ' ὀλίγον. Ἡ σύλληψις τοῦ μπομπασίρη ἐγένετο ἐπειδὴ οἱ λησταὶ ἐνόμιζον ὅτι οὗτος προηγείτο τοῦ ἱατροῦ Α. Πετίνη, ὃν παρεφύλαττον νὰ αἰχμαλωτίσωσι καὶ ὅστις εὐτυχῶς διῆλθεν ὀλίγον κατόπιν δι' ἄλλης οδοῦ.

MIX. ΚΟΥΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἡπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ 4.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ!

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγούμενον)

Ἀπὸ πρῶτας ἀναχωρήσαντες ἀπὸ Καλαρρύτας μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον Ματσούκι κατὰ τὴν δεξιάν. Χιλιάδες ἀνθρώπων ἦσαν συσσωρευμένοι εἰς τὴν στενὴν κοιλάδα Ματσουκίου, ἣν περικυκλόνουν ὑψηλότατα ὄρη, ὅθεν ὁρμητικοὶ ρύακες κατέρχονταν. Δὲν ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα ἕως νὰ εὗρωμεν τοὺς ἰδικούς μας. Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ἔφερον γύρω, οὐδεὶς ἡσύχαζεν, οὐδεὶς ἐκάθητο. Ὁ Γεροτουρτούρης ἔφερε γύρω παρηγορῶν τὸν κόσμον καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ πατριώτην του Βλάχον, φέροντα κοντὸν ζῖφος ὡς τὰ τῶν σημερινῶν τακτικῶν στρατιωτῶν μας· οὐδεὶς δ' ἐδίδεν ἀκρόασιν· ὅλοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐσκέπτοντο τί νὰ πράξουν· οὐδὲνα εἶδον νὰ τρώγῃ. Καὶ ποῖος εἶχεν ὕρξι; ἢ ποῦ τροφὴ διὰ τόσον σῶμα; Δὲν ἐνθυμούμαι καὶ ἡμεῖς τὰ μικρὰ παιδιὰ ἂν ἐφάγομεν ψωμί. Τί ἄλλο εἶχομεν νὰ φάγωμεν; Ἐφθασε τὸ ἑσπέρας, καὶ οἱ ὅμιλοι ἐξηκολούθουν κινούμενοι ὡς μέλισσαι, καὶ αἱ φωναὶ των Βλαχικῆς γλώσσης καὶ Ἑλληνικῆς ἦσαν ὅχι ἐπιτυχῆς συμφωνία. Ἄν ἤνόνετο καὶ ἡ Ἀλβανικὴ, ἵσως ἤθελε φέρε εἰς τὰ ὧτά μας εὐάρεστον ἀρμονίαν· ἀλλ' οἱ Ἀλβανοὶ ἦσαν ἔχθροί μας, καὶ ἐφοβούμεθα

μήπως ἐξαφνα παρουσιασθῶν ἐνώπιόν μας καὶ μᾶς αἰχμαλωτίσω. Ὀπλοφόροι ἦσαν παρ' ἡμῖν οἱ Ἰωαννῖται· πολλοὶ μὲν οἱ Βλάχοι, σπάνιοι ὅμως οἱ ὀπλοφόροι μετὰ αὐτῶν· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καίμει οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ ὀπλοφόροι ἀπέναντι σμήνους πολεμιστῶν Ἀλβανῶν, κλεισμένοι εἰς μικρὰν κοιλάδα καὶ περιετοιχισμένην ἀπὸ ὑψηλὰ ὄρη; Ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε διὰ λιθοβολισμῶν καταστραφῇ. Οἱ Ἀλβανοὶ ἀνάγκην δὲν εἶχον χρήσεως πυροβόλων, ἂν κατελάμβανον τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων. Ἐνύκτον, καὶ οἱ ἀνθρώποι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, ὅτε φωνὴ στεντορεῖα κατετάραξε τὰ πλήθη· «οἱ Τούρκοι ἐπλάκωσαν».

Ὁ Κωλέττης δὲν ἐφάνετο ὡς ὁ Τουρτούρης μετὰ τῶν πλήθους παρηγορῶν τοὺς πατριώτας του. Φαίνεται ὅτι ἐσκέπτετο περὶ τῆς σωτηρίας των ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐμελλον κλεισμένοι εἰς Ματσούκι νὰ πέσωσιν εἰς χεῖρας των Ἀλβανῶν καὶ νὰ πωληθῶσιν εἰς Ἰωαννίνα ὡς δούλοι. Ἡ φωνή, ἡ ὁποία ἠκούσθη, πῆθαν ὅτι ἐξῆλθε κατὰ διαταγὴν του, διότι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου κατῴκει. Τοῦτο τὸ λέγω μετὰ πεποιθήσεως. Ὁ ἀνθρώπος, πεπαιδευμένος καὶ βαθύνους, ὑπ' ὅψιν εἶχε νὰ σώσῃ τὰ σώματα.

Τὰ πλήθη πάραυτα ἐκινήθησαν. Ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα· ἡ μήτηρ μου λαμβάνει ἐπὶ ὤμων τὴν ἀδελφὴν μας, ἐγὼ τὸ φερτοσεράκι, ὁ ἀδελφός

μου τὸ μανδῆλι μετὰ τὰ ψωμιά. Προσεκολληθῆμεν εἰς τὴν μητέρα μας. ἡ ὁποία ἐπρόσεχε νὰ μὴ μᾶς χάσῃ, καὶ πάντοτε ἐφώναζε, καθὼς ἐν γένει ὅλοι ἐφώναζον, καὶ αἱ φωναὶ ἀντήχουν εἰς τὰ ὄρη. Δὲν ἐβλεπέ τις ὅπισθεν του τί συνέβαινε ἐνεκα τοῦ σκότους, καὶ ἡ προσοχή μας ἦτο ποῦ πατοῦμεν, διότι τὰ καταρρέοντα νερά ἐσχματίζον ρεύματα, ἐξ ὧν τὸ ἐν εἶχε ζυλινῆν γέφυραν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπεράσαμεν αὐτὴν, ἐξαφνα ἀκούομεν τρομακτικὰς φωνάς. Ἡ γέφυρα διερράγη καὶ κατέπεσε· καὶ ὅσοι εὐρέθησαν ἐπ' αὐτῆς ἐπέσαν εἰς τὰ νερά. Τί ἐπαθον οἱ πεσόντες δὲν ἐμαθόμεν, διότι ποῖος ἐξήταξε τότε διὰ τοὺς ἄλλους τί γίνονται, ἀφ' οὗ ὁ ἴδιος ἔτρεχε κίνδυνον καὶ ἐπροσέπαθον νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

Ὅλην τὴν νύκτα ἀνεβαίνομεν βουλιάζοντες εἰς παγωμένα νερά, καὶ εὐρέθημεν περὶ τὴν χαρταγυρὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς χιονοσκεπέστου ὄρους, ὅπου, κουρασμένοι καὶ κακῶς ἔχοντες, ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τῶν βράχων, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ χιόνι. Ἡ ἐκτασις των ἐκ χιόνων λιμνῶν δὲν ἦτο μικρά· ἀνάμεσα δὲ αὐτῶν ὁ τόπος ἐπρασίνιζεν, ὅπου ἄπειρα πρόβατα ἐβόσκον. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν περιεμείναμεν καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα των οἰκογενειῶν, καὶ πλῆθος ἄπειρον ἀνῆλθεν εἰς αὐτό.

(ἀκολουθεῖ)